ศุกร์
9
พฤศจิกายน

ฉลองครบรอบการถวายพระวิหารลาเตรัน

สดด 95:1-7

บทอ่านที่ 1 **1 ปต 2:4-9**

พี่น้องที่รัก จงเข้าไปเฝ้าพระองค์ผู้ทรงเป็นศิลาทรงชีวิตซึ่งมนุษย์ละทิ้งไป แต่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้และมีค่าประเสริฐ ท่านเป็นเหมือนศิลาที่มีชีวิตกำลังก่อสร้างขึ้นเป็นวิหารของพระจิตเจ้า เป็นสมณตระกูลศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายจิตซึ่งเป็นที่สบพระทัยของพระเจ้าเดชะพระเยซูคริสตเจ้า ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เราเลือกศิลาประเสริฐและวางไว้ในนครศิโยนเป็นศิลาหัวมุม ทุกคนที่มีความเชื่อในศิลานี้จะไม่ต้องอับอายเลย” สำหรับท่านผู้มีความเชื่อ ศิลานี้จึงมีค่าประเสริฐ แต่สำหรับผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ศิลาที่ช่างก่อสร้างละทิ้งก็กลายเป็นศิลาหัวมุม เป็นศิลาที่ทำให้สะดุดและเป็นศิลาที่ทำให้ล้มลง เขาเหล่านั้นสะดุดเพราะไม่ยอมเชื่อฟังพระวาจา นี่เป็นชะตากรรมของพวกเขา

ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่ทรงเลือกสรรไว้ เป็นสมณราชตระกูล เป็นชนชาติศักดิ์สิทธิ์ เป็นประชากรที่เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของพระเจ้า เพื่อจะประกาศพระฤทธานุภาพของพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านจากความมืดสู่ความสว่างที่น่าพิศวงของพระองค์

พระวรสาร **ยน 4:19-24**

เวลานั้น หญิงชาวสะมาเรียทูลพระเยซูเจ้าว่า “ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นประกาศกบรรพบุรุษของเราเคยนมัสการพระเจ้าบนภูเขานี้ แต่ท่านพูดว่า สถานที่สำหรับนมัสการพระเจ้าคือกรุงเยรูซาเล็ม”

พระเยซูเจ้าตรัสแก่นางว่า “นางเอ๋ย เชื่อเราเถิด ถึงเวลาแล้วที่ท่านทั้งหลายจะนมัสการพระบิดาเจ้า ไม่ใช่เฉพาะบนภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านนมัสการพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จัก แต่เรานมัสการพระเจ้าที่เรารู้จัก เพราะความรอดพ้นมาจากชาวยิว แต่จะถึงเวลาคือเวลานี้ เมื่อผู้นมัสการแท้จริงจะนมัสการพระบิดาเจ้าเดชะพระจิตเจ้า และตามความจริง เพราะพระบิดาทรงแสวงหาผู้นมัสการพระองค์เช่นนี้ พระเจ้าทรงเป็นจิต ผู้ที่นมัสการพระองค์ จะต้องนมัสการเดชะพระจิตเจ้า และตามความจริง”

ข้อคิด

ที่ภูเขานี้ หมายถึง ภูเขาเกริซิม ซึ่งเป็นที่ตั้งของพระวิหารของชาวสะมาเรีย ถึงแม้ว่าพระวิหารนี้จะถูกทำลายไปในปี 128 ก่อน ค.ศ. ชาวสะมาเรียก็ยังถือว่า ภูเขานี้เป็นสถานที่นมัสการที่ถูกต้องเท่า ๆ กับกรุงเยรูซาเล็มของพวกยิว อย่างไรก็ตาม พระเยซูเจ้าต้องการบอกให้นางทราบว่า ความสำคัญของการนมัสการมิได้อยู่ที่สถานที่หรือวัตถุเท่านั้น เพราะสิ่งเหล่านี้ย่อมเสื่อมสลายลงไปได้ แต่จงหันมานมัสการพระเจ้าด้วยหัวจิตหัวใจของท่าน การนมัสการแบบนี้จะเป็นที่สบพระทัยของพระเจ้ามากกว่าการยึดติดอยู่กับวัตถุหรือสถานที่

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2555

ยน 2.13-22

ขณะที่เรานมัสการพระเจ้า ไม่ว่าที่ใดก็ตาม แต่ก็เป็นเพียงสถาที่หนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่พระวิหารของพระเจ้า ที่ประชาชนมาเข้าเฝ้าพระเจ้ามานมัสการและภาวนาด้วยท่าทีที่เหมาะสม

สมัยก่อน พระวิหารกรุงเยรูซาเล็มมีบรรยากาศที่น่าเคารพและประชาชนแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง. พระเยซูเจ้าทรงยอมรับว่า พระวิหารกรุงเยรูซาเล็มเป็นบ้านของพระบิดา พระองค์จึงไม่พอพระทัยที่พบว่า พ่อค้าดูหมิ่นพระวิหาร

ตอนที่ผู้เขียนเป็นเด็ก พระสงฆ์ พ่อแม่ ครูสอนว่า "วัดเป็นสถานที่สวดภาวนา"

ปัจจุบันนี้ เราพบว่า วัดของเรากลายเป็นสนามเด็กเล่นสำหรับเด็กๆ หลายครั้ง เด็กๆทำเสียงดังรบกวนเวลาพระสงฆ์ประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณ แม้แต่วัดวาในโรม ก็กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวไปแล้ว แต่ให้เราดูตัวอย่างของโมเสส ท่านยังถอดรองเท้าเมื่อพบว่า พุ่มไม้ไม่ไหม้ไฟเป็นที่ประทับของพระเจ้า

ให้เราทำร่างกายของเราเป็น "พระวิหารของพระจิต" พระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ ทรงกำหนดให้พระกายของพระองค์เป็นพระวิหารของพระเจ้าทรงตระหนักว่า พระเจ้าประทับในเราจริงๆ เราต้องการพระเจ้าไหม เราเคารพพระองค์ที่ประทับในตัวเราไหม

ให้เราวอนขอพระเยซูเจ้า โปรดชำระเรา เพื่อเราจะนมัสการพระเจ้า เราสมควรเป็นที่ประทับของพระเจ้าใหม่